

Recensie: Iedereen Beroemd

Theater Elckerlyc Antwerpen
zondag 17 februari 2019



foto © Benjamin De Mulder

Recensie:

Soms wandel je een musical buiten en blijft een lied of een scène je nog dagen achtervolgen. Het slot van de gloednieuwe Vlaamse musical 'Iedereen Beroemd' bleef zo nog een hele tijd nazinderen in ons hoofd. Nieuwkomer in het genre Joke Emmers zong als kneusje Marva tijdens 'Lucky Manuelo' de ziel uit haar lijf en wist zo deze tragikomische voorstelling op een positieve noot te beëindigen. Met 'Iedereen Beroemd' bracht Judas TheaterProducties een theateraanpassing van de gelijknamige film. Oude rot in het vak Frank Van Laecke wist de filmtaal van Dominique Deruddere succesvol aan te passen voor de planken zonder al te veel af te wijken van het origineel scenario. Het resultaat was wel dat het tempo van deze productie erg traag lag. Jelle Cleymans mocht tekenen voor de liedjes en leverde speciaal voor deze musical een zestal nieuwe songs af die varieerden van een melancholisch 'Oempalapapero Marva' tot een heuse smartlap als 'Als gij de zon zijt'. Sven De Ridder nam als Jean Vereecken de rol van de ietwat simpele vader voor zijn rekening die tegen beter weten in blijft geloven in het talent van zijn dochter Marva. De jarenlange ervaring bij het 'Echt Antwaarps Teater' kwamen voor het neerzetten van deze tragikomische rol goed van pas, maar voor de zang schoot hij wel wat te kort.

'Iedereen beroemd' bracht het verhaal van Jean Vereecken die koste wat het kost van zijn dochter Marva een ster wil maken. Samen schuimen ze alle soundmixwedstrijden af waar Marva zonder succes 'Like a virgin' van Madonna brengt. Wanneer Jean zonder werk komt te vallen, gaat hij voor de volle honderd procent voor de carrière van zijn dochter. Hij is echter blind voor het feit dat Marva eigenlijk geen talent voor zang of dans heeft. Wanneer hij op een dag toevallig de succesvolle Debbie tegen het lijft loopt, beslist hij haar te ontvoeren om zo haar manager Vic te kunnen manipuleren tot het opkrikken van Marva's carrière. Hij vraagt zijn kameraad Willy om op Debbie te passen terwijl hij de contacten met Vic regelt. Vic blijkt echter een maatje te groot te zijn voor Jean en neemt de regie over terwijl Willy verliefd wordt op Debbie en die twee er samen onderuit muizen. Uiteindelijk mag Marva toch op de nationale tv het nummer brengen dat Jean speciaal voor haar geschreven heeft.

De figuur van Jean was tegelijk tragisch en grappig. Het was de simpele ziel die geplaagd werd door tegenslagen en die blind als een Don Quichote vecht tegen de windmolens van de Vlaamse showbizz. Sven De Ridder wist hem op een voortreffelijke manier gestalte te geven. Langs de ene kant kwam er een gevoel van afkeer voor de manier waarop hij probeerde Marva's leven te manipuleren en de stappen die hij zet om succes te bereiken, maar langs de andere kant wist het pure van Jean tegelijkertijd ook sympathie op te wekken. We hadden te doen met de tragische goedzak die grappig werd in zijn tegenslagen en zijn taal. Sven wist de grens te bewaren tussen karikatuur en man van vlees en bloed. Het ene moment zagen we de komiek in Sven en wanneer hij alleen was en aan Marva dacht, werd de rol van Jean juist weer erg breekbaar gespeeld. Alleen in de zang viel Sven jammer genoeg door de mand. Wanneer hij in de reprise van 'Ik zou zo graag' het nummer had dat een hele zaal tot tranen had kunnen ontroeren, schoot hij tekort. Zijn zangtalent was onvoldoende om ons daar echt te raken en zo verviel het emo-momentje van de show.

Joke Emmers wist ons dan weer op een positieve manier te verrassen met haar zangtalent. Ook zij was nieuw in het musical-genre, maar haar 'Lucky Manuëlo' stond als een huis. Heel de voorstelling lang was Marva een zielig kneusje met een laag zelfbeeld, maar op het einde ging ze voluit en stond ze met rechte schouders het beste van zichzelf te geven. Wat een kracht en volume wist Joke Emmers er uit te persen. Ze blies het publiek bijna uit de rode velouren zetels. Eerder had ze ons ook al muzikaal weten bekoren in het mooie 'Ik zou zo graag'. Liedjesschrijver Jelle Cleymans had een ontroerend duet geschreven voor Marva en Debbie waarin heel mooi werd omschreven hoe ze graag elkaars leven hadden willen leiden. Joke Emmers klonk daarin weliswaar niet zo gepolijst als lanthe Tavernier, maar ze werd zeker niet van het podium gezongen. Ze klonk eerlijk en oprecht en wist in de samenzang toch haar mannetje te staan.

lanthe Tavernier kroop in de huid van het succesvolle, Vlaamse zangeresje Debbie die door haar manager Vic behoorlijk werd uitgebuit. Ze bewees opnieuw dat ze veel meer in haar mars heeft dan ze kan laten zien als inspecteur Floor Lommelen. Ze zette een tedere en eerlijke Debbie neer die moeiteloos de sympathie van het publiek voor haar wist te winnen. Haar liedje 'Vuur' klonk fris, jeugdig, catchy met een vleugje Spring. Het was duidelijk dat Jelle bij het schrijven van dit nummer zijn roots niet vergeten was. Misschien zou dit nummer los van de musical bij een jong publiek ook nog op heel wat bijval kunnen kennen.

Dat kon niet gezegd worden van het nummer 'Vic'. In dat lied bezong Peter Thyssen zijn eigen personage: de gladde, egoïstische manager die alleen uit is op geld en sensatie en in zich alle vooroordelen over showbizz-managers herbergt. Zijn motto: "Ge kunt van ne scheet altijd nen donder maken." Peter mocht zich volledig laten gaan en wist zo een geweldig antipathiek personage gestalte te geven. Vic was de man die je met plezier ging haten. Het grappige was dat Peter tussendoor ook nog in de huid kroop van een reeks andere kleine personages zoals kroegbaas Jos en de soundmixer Andrea Bocelli. In tegenstelling tot de andere rollen, had Frank Van Laecke hier echt wel karikaturen van laten maken. Hiermee doorbrak hij tijdig de spanning en wist zo terug een lichtere toon te zetten.

Het mooiste personage uit 'Iedereen beroemd' was zonder enige twijfel dat van Nele Goossens als Chantal Vereecken. Als vrouw van Jean en moeder van Marva moest ze voortdurend zoeken naar een evenwicht tussen het steunen van haar man en het onderkennen van de situatie van Marva. Haar melancholisch 'Oempalapapero Marva' had iets vertederend. Het was mooi om zien hoe Nele erin slaagde om Chantal zó neer te zetten dat ze kritisch was tegenover de acties van Jean, maar tegelijkertijd ook trots was op zijn rotsvast geloof in zijn dochter. Nele gaf haar Chantal verschillende dimensies mee.

Dat gold niet voor het personage van Steven Colombeen. Stevens personage was 'gemaakt' en nep. Het was de verteller/presentator die in een glitterpak en omringd van 4 backing vocals de scènes soms kwam binden of verduidelijken. Hij was degene die de zwaarste beledigingen mocht gooien naar Marva en tegelijkertijd de tijd mocht vullen. Want doordat men trouw wilde blijven aan de film, werd er vaak gewerkt met korte scènes waarna een wissel nodig was. Regisseur Frank Van Laecke had hiervoor gewerkt met twee draaischijven en een reeks gordijnen om de doorkijk af te sluiten. De 'master of ceremony' moest af en toe de aandacht afleiden van het feit dat het wegdraaien wat tijd vroeg. Ook het werken op twee niveaus moest voorkomen dat het publiek al te vaak al te lang moest wachten. En voor een deel was dit gelukt, maar helaas niet helemaal. Frank kon Steven moeilijk altijd laten opdraven en daarom haalde menig decorwissel het tempo te veel uit de voorstelling. Het maakte ook dat uiteindelijk de voorstelling ook net iets te lang was geworden.

Om even terug te komen op de prestatie van Steven Colombeen: van ons mocht het meer zijn. Steven bracht onder andere het nummer 'Iedereen beroemd' dat bij de

start wel heel erg deed denken aan de grote Wim Sonneveld. Jelle Cleymans maakte hier terecht een kleine buiging naar zijn leermeesters. Later kwam het nummer meer op dreef en werd het een ware showtune. Dat sloot ook perfect aan bij zijn personage dat echt wel de glitter in de voorstelling moest brengen. Zangtechnisch gezien stak Steven er bij de mannen met kop en schouders bovenuit. En tot slot was er nog Bert Verbeke. Zijn Willy Van Outreve was een simpele, naïeve kloot die het eigenlijk allemaal goed bedoelde, maar steeds weer in het ongeluk werd gestort. Bert mocht samen met lanthe de smartlap als 'Als gij de zon zijt' zingen. Jelle Cleymans had hier het register met melige uitspraken volledig opengetrokken en dat resulteerde in zinnen als: "Als gij de zon zijt, ben ik uw maan." en "Door u zit er weer warmte in de boiler van mijn hart." Het was intellectueel misschien niet het meest hoogstaande nummer, maar het was leuk en werd wel goed gebracht. Maar het bleef niet zo in het oor zitten als 'Lucky Manuëlo'.

< Sascha Siereveld >

Cast:

Sven De Ridder als Jean Vereecken Nele Goossens als Chantal Vereecken
Joke Emmers als Marva Vereecken Bert Verbeke als Willy Van Outreve
lanthe Tavernier als Debbie Peter Thyssen als Manager Vic Steven Colombeen als MC

Ensemble:

Lauren De Ruyck, Charlotte Suijs, Rosanne Pits en Lynn Vercauteren

Credits:

Origineel concept: Dominique Deruddere

Script en regie: Frank Van Laecke

Choreografie en regieassistentie: Tim Van der Straeten

Muziek en liedteksten: Jelle Cleymans

"Lucky Manuëlo" tekst en muziek van Raymond van het Groenewoud

Arrangementen: Wietse Meys

Muzikale leiding: Kristof Aerts

Producent: Judas Theater Producties